

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VIIe KAMER

A R R E S T

**nr. 234.102 van 10 maart 2016
in de zaak A. 212.658/VII-39.135.**

In zake : Eric LOENDERS
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Wim Mertens
kantoor houdend te 3580 Beringen
Paalsesteenweg 81
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

het VLAAMSE GEWEST
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Filip Vincke
kantoor houdend te 8580 Avelgem
Kasteelstraat 13
bij wie woonplaats wordt gekozen

Tussenkomen de partij :
de NV CARMANS
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Johan Vanmuysen
kantoor houdend te 3500 Hasselt
Koningin Astridlaan 79
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 2 juni 2014, strekt tot de nietigverklaring van het besluit van de Vlaamse minister van Leefmilieu, Natuur en Cultuur van 3 april 2014 waarbij het beroep ingesteld tegen de beslissing van de deputatie van de provincie Limburg van 4 juli 2013, houdende de gedeeltelijke aktenaam van een mededeling kleine verandering aan de NV Wegenbouw Carmans & NV Grondreinigingscentrum Limburg voor een

grondreinigingscentrum, gelegen aan de Havenstraat te Lummen, gedeeltelijk gegrond wordt verklaard en de beroepen beslissing wordt gewijzigd.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een memorie van antwoord en verzoeker heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

De tussenkomende partij heeft een verzoekschrift tot tussenkomst ingediend. De tussenkomst is toegestaan bij beschikking van 2 september 2014. De tussenkomende partij heeft een memorie ingediend.

Auditeur Rita Van Den Eeckhout heeft een verslag opgesteld.

Verzoeker heeft een verzoek tot voortzetting van het geding en een laatste memorie ingediend. De verwerende partij en de tussenkomende partij hebben een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 18 februari 2016.

Kamervoorzitter Eric Brewaeys heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Joris Gebruers, die loco advocaat Wim Mertens verschijnt voor verzoeker, advocaat Filip Vincke, die verschijnt voor de verwerende partij, en advocaat Johan Vanmuysen, die verschijnt voor de tussenkomende partij, zijn gehoord.

Auditeur Rita Van Den Eeckhout heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. De NV Carmans Wegenbouw & NV Grondreinigingscentrum Limburg delen op 21 april 2012 aan de deputatie van de provincie Limburg een kleine verandering mee van een vergund grondreinigingscentrum, gelegen aan de Havenstraat te Lummen, kadastraal gekend Lummen, Afd. 1, Sie A, perceelnrs 1809, 1810, 1811, 1812a, 1816a en 1818b. Het betreft een klasse I-inrichting voor de opslag van niet-gevaarlijke afvalstoffen met bijhorende behandeling, die volgens het bij koninklijk besluit van 3 april 1979 vastgestelde gewestplan “Hasselt-Genk” gelegen is in industriegebied.

De aanvraag beoogt in essentie de mededeling van de verplaatsing van een aantal reeds bij milieuvergunning van 22 februari 2010 vergunde activiteiten en een uitbreiding met een vaste menginstallatie en transformator. Deze mededeling dient te gebeuren ten gevolge van de goedkeuring van de stedenbouwkundige vergunningsaanvraag, waarbij de inplanting van het terrein werd gewijzigd. Hierdoor moet het uitvoeringsplan van de milieuvergunning overeenkomstig aangepast worden.

3.2. De deputatie van de provincie Limburg neemt akte van de mededeling voor het veranderen van het vergunde grondreinigingscentrum. Wat betreft de geplande verandering voor de opslag van cement stelt zij dat een vergunning moet worden aangevraagd.

3.3. Op 10 augustus 2013 stellen omwonenden, waaronder verzoeker, een bestuurlijk beroep in tegen het besluit van de deputatie van de provincie Limburg met betrekking tot de mededeling van een kleine verandering. Het beroep heeft betrekking op het ontbreken van de perceelsnummers, de impact

op de levenskwaliteit van het verplaatsen van industriële activiteiten, de betoninstallatie, het lozen van industrieel afvalwater in een gracht, het gunstig advies van de Openbare Vlaamse Afvalstoffenmaatschappij (hierna: OVAM) dat een foutieve interpretatie inhoudt van de realiteit, de bufferzone die niet voldoet aan de huidige regelgeving en het niet overeenstemmen van de plannen van de stedenbouwkundige vergunning met die van de milieuvergunning.

3.4. In het kader van de beroepsprocedure behoudt de Vlaamse Milieumaatschappij haar oorspronkelijk gunstig advies ten aanzien van de akteneming. Ruimte Vlaanderen wijst op onduidelikheden in de mededeling met betrekking tot de kadastrumnummers en op de vernietiging van de corresponderende stedenbouwkundige vergunning door de Raad voor Vergunningsbetwistingen. Zij sluit zich aan bij het "kortelings te nemen besluit van de deputatie" inzake de stedenbouwkundige vergunning. OVAM stelt na plaatsbezoek vast dat de "nieuwe percelen en loods(en) die in exploitatie zullen genomen worden inderdaad dichter bij de bewoning gelegen zijn, maar dat de inrichting van het terrein er sterk toe bijdraagt dat de hinder naar omwonenden zoveel mogelijk zal worden vermeden" en bevestigt haar advies van 15 mei 2013. De afdeling Milieuvergunningen en de Gewestelijke Milieuvergunningscommissie adviseren voorwaardelijk gunstig en stellen voor de beroepen gedeeltelijk gegrond te verklaren en het bestreden besluit te wijzigen, door enerzijds de kadastrale perceelsnummers toe te voegen en door anderzijds "voorwaarden" toe te voegen met betrekking tot bepaalde activiteiten.

3.5. In haar besluit van 3 april 2014 verklaart de minister het beroep gedeeltelijk gegrond en wijzigt zij het besluit door enerzijds de kadastrale perceelsnummers toe te voegen en anderzijds voorwaarden toe te voegen met betrekking tot bepaalde activiteiten.

Inzake de bufferzone overweegt zij:

"Overwegende dat er in de milieuwetgeving geen bepalingen zijn omtrent een buffergebied tussen industriegebied en agrarische gebieden; dat tijdens een plaatsbezoek op 26 september 2013 door een adviesverlener van de afdeling

Milieuvergunningen werd vastgesteld dat er een bufferzone aanwezig is van circa 15 meter op het eigen terrein en circa 10 meter op het openbaar terrein bestaande uit een gracht en de Havenstraat; dat de bufferzone op het eigen terrein bebost is zodat deze eveneens dienst doet als groenscherm; dat tussen deze bebossing en de gesloten loods een talud aanwezig is waarop extra beplanting zal worden aangebracht; dat de aanwezige bufferzone voor wat betreft de milieutechnische aspecten voldoende breed en functioneel is; dat de exploitant de voorwaarden uit de stedenbouwkundige vergunning van 27 februari 2014 moet naleven”.

Dit is de bestreden beslissing.

3.6. Op 14 oktober 2014 dient de tussenkomende partij een aanvraag om stedenbouwkundige vergunning in met betrekking tot perceelnummers 1809, 1810, 1811 en 1812a. De in beroep door de deputatie van de provincie Limburg verleende vergunning wordt aangevochten voor de Raad voor Vergunningsbetwistingen.

IV. Onderzoek van het enig middel

Standpunt van verzoeker

4. Verzoeker voert de schending aan van artikel 2, § 1, van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996 (hierna: DRO), van artikel 7 van het koninklijk besluit van 28 december 1972 betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en gewestplannen (hierna: inrichtingsbesluit), van het koninklijk besluit van 3 april 1979 houdende vaststelling van het gewestplan Hasselt-Genk, en van de beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht.

Het middel houdt in essentie in dat de aanvraag strijdig is met de gewestplanbestemming volgens het gewestplan Hasselt-Genk omdat niet werd voorzien in een voldoende bufferzone. De motivering in de bestreden beslissing omtrent de bufferzone miskent volgens verzoeker de verordenende kracht van de

stedenbouwkundige voorschriften bij het gewestplan Hasselt-Genk. Hij verwijst eveneens naar de vernietigingsmotieven opgenomen in een arrest van de Raad voor Vergunningsbetwistingen van 2 juli 2013 inzake de stedenbouwkundige vergunning, die kracht van gewijsde hebben ten aanzien van het Vlaamse Gewest. Verder citeert verzoeker artikel 2, § 1, DRO en artikel 7 van het inrichtingsbesluit. Vervolgens verwijst hij naar de gewijzigde omzendbrief van 8 juli 1997 betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en gewestplannen, die een bufferzone van 25 meter breedte aangeeft als richtlijn voor milieubelastende bedrijven. Het bestreden besluit gaat ook uit van die afstand, maar de bufferzone aan de Havenstraat haalt helemaal niet die breedte. Het komt de minister toe te motiveren waarom zij afwijkt van die richtnormen. Hierbij wordt opgemerkt dat het openbaar domein geen deel kan uitmaken van die bufferzone, zodat dit een onwettig motief vormt.

5. In de memorie van wederantwoord voegt verzoeker in essentie toe dat, hoewel de aanleg van een bufferzone in eerste instantie tot het stedenbouwrechtelijke domein behoort, ook de milieuvergunnende overheid er aandacht aan moet besteden, aangezien de bufferzone dient om hinder vanuit de exploitatie in te dijken. Er mag geen onduidelijkheid over bestaan.

Beoordeling

6. De aanleg en de breedte van de bufferzone, aansluitend bij industriegebied, behoren uitsluitend tot het bevoegdheidsdomein van de overheid die moet oordelen over de stedenbouwkundige vergunning. De bufferzone, zoals bepaald in artikel 7.1.0 van het inrichtingsbesluit, heeft immers een specifiek esthetische en stedenbouwkundige functie en heeft niet tot doel de nadelen verbonden aan de exploitatie van hinderlijke inrichtingen op te vangen. Verzoeker tracht in zijn argumentatie een louter stedenbouwkundige problematiek aan te brengen in het onderzoek van deze mededeling kleine verandering. De milieuvergunningverlenende overheid of de overheid die akte neemt van de verandering is evenwel niet bevoegd om zich vanuit stedenbouwkundig oogpunt

over de breedte en ligging van de bufferzone uit te spreken. Zij zou zich dan begeven op het bevoegdheidsdomein van de overheid die uitspraak moet doen over de stedenbouwkundige vergunning.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoekers argumentatie met betrekking tot de bufferzone de aktenemende overheid ertoe heeft gebracht om de problematiek van de bufferzone vanuit een milieutechnisch oogpunt te beschouwen en er in de motivering ook aandacht aan te besteden. Te dezen heeft de milieuvergunnende/aktenemende overheid gehandeld vanuit haar kerntaak, die inhoudt dat zij moet nagaan of de hinder en de risico's voor mens en leefmilieu, veroorzaakt door een hinderlijke inrichting, tot een aanvaardbaar niveau kunnen worden beperkt. Daarmee heeft zij de toereikendheid van de bufferzone bekeken vanuit een andere dan zuiver stedenbouwkundige optiek.

Het enig middel kan niet tot nietigverklaring leiden.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het beroep.

2. Verzoeker wordt verwezen in de kosten van het beroep tot nietigverklaring, begroot op 200 euro en een rechtsplegingsvergoeding van 700 euro, verschuldigd aan de verwerende partij.

De tussenkommende partij wordt verwezen in de kosten van de tussenkomst, begroot op 150 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van tien maart tweeduizend zestien, door de Raad van State, VIIe kamer, samengesteld uit:

Eric Brewaeys,	kamervoorzitter,
Pierre Lefranc,	staatsraad,
Peter Sourbron,	staatsraad,
bijgestaan door	
Bart Tettelin,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Bart Tettelin

Eric Brewaeys